

ת"פ 66313/12/15 - משה יעקב חברוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 66313-12-15 מדינת ישראל נ' עליאש ואח'

לפני	כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
מבקש	משה יעקב חברוני ע"י ב"כ עו"ד פורר
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד תבור ואפלבוים גרוזמן

החלטה

בפניי שתי בקשות שהגיש ב"כ המבקש לקבל חומרי חקירה.

בקשה אחת נוגעת לחומרים שנאספו לפי טענת ב"כ המבקש במסגרת החקירה הכוללת של קופ"ח מאוחדת (להלן: "הקופה") בעקבות דו"ח מבקר המדינה ולא הועמדו לעיון. בנוסף, דורש ב"כ המבקש במסגרת אותה בקשה שהמשיבה תערך רשימות ובהן פירוט של החשודים שנחקרו בפרשה בכללותה, לרבות בפרשות נושא כתב האישום, ולא הוגש נגדם כת"א, וכן רשימת שמות של אנשים שלא נחקרו למרות שהמבקר המליץ לחקור אותם בפנייתו ליועהמ"ש.

בקשה שניה עוסקת במסמכים מתוך תיק החקירה, המופיעים ברשימת החומר שנאסף, שלא הועמדו לעיון בהיותם מסווגים כתרשומות פנימיות, וכן כל חומרים "אשר מטעם כלשהו לא הועברו לעיון נאשם 2". יצוין כי בדיון צמצם ב"כ המבקש את היקף הבקשה והתייחס למסמכים קונקרטיים. במסגרת אותה בקשה התבקשה גם העמדת הפרוטוקול המלא בעניינה של כנרת גיא רון בתיק שהתנהל בביהמ"ש השלום ונדון בפניי בשעתו.

יצוין כי חלק מהחומרים נמסרו על ידי המשיבה טרם הדיון וחלק נמסרו לאחריו, אך נותרה במחלוקת שאלת סיווג תיקי החקירות כולם וכן הדרישה לעריכת רשימות בבקשה הראשונה, ושאלת סיווגם של מסמכים שהמשיבה עומדת על כך שהם תרשומות פנימיות, כשבהקשר זה ביקש ב"כ המבקש שביהמ"ש יעיין בחומרים שבמחלוקת ואלה הועברו לעיוני.

לאור אופיים השונה של החומרים המבוקשים, אבחן כל בקשה בנפרד.

חומרים שנאספו במסגרת החקירה של קופ"ח מאוחדת ואינם חלק מכתה"א

בין הצדדים נטושה מחלוקת אם כל החקירות שנערכו בעקבות דו"ח מבקר המדינה בעניין הקופה מהוות חקירה אחת כוללת, כטענת ב"כ המבקש, או חקירות נפרדות ועצמאיות, כטענת המשיבה. כפועל יוצא מכך חלוקים הצדדים ביחס לזיקה שבין החקירות הנוספות לבין כתב האישום שלפניי.

לטענת ב"כ המבקש כל החומרים שנאספו במסגרת החקירות בעקבות דו"ח מבקר המדינה, הם חלק בלתי נפרד מפרשה כוללת אחת הנוגעת להתנהלות מושחתת בקופה, והוא עומד על זכותו לקבל את כל חומרי החקירה שנאספו באותן חקירות וכן רשימת חומר שנאסף של אותן חקירות. לשיטת ב"כ המבקש, בהיות כל החומרים חלק מחקירה כוללת אחת, לא נדרשת ממנו הוכחת זיקה קונקרטיית של כל אחת מהחקירות לכתב האישום שלפניי, ועצם החקירה הכוללת יוצרת את הזיקה הנדרשת, ובלשונו: "הכל נמצא באותה פרשה כיצד אפשר לעשות הפרדה. לא ניתן לומר שזו לא אותה חקירה".

לצד טענתו הכללית, לפיה כל החומר מהווה חלק בלתי נפרד מתיק החקירה שהוביל לכתב האישום, טוען ב"כ המבקש באופן קונקרטי כי החומר המבוקש דרוש לו הן על מנת להדוף את הטענה שבכירי הקופה רומו, וזאת על סמך ראיות מחקירות נוספות בפרשה שיצביעו על מודעותם והובלתם את פעולות השחיתות והמרמה, לרבות ראיות בקשר למודעותם ביחס לארועי כתב האישום, והן לביסוס הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בדרנית.

המשיבה בתגובתה הבהירה כי בעקבות דו"ח מבקר המדינה, שהוא דו"ח מנהלי, והעברת נושאים מסוימים ליועמ"ש, פתחה המשטרה בחקירות, אך אין מדובר בחקירה אחת אלא במספר תיקי חקירה נפרדים שכל אחד מהם קיבל פל"א נפרד, עסק בנושאים שונים, חשודים שונים, וארועים שונים, נערכה בו חקירה בנפרד, נאסף במהלכה חומר חקירה בקשר לאותם חשדות, ולבסוף גובשו מסקנות, ניתנו המלצות והתקבלו החלטות ביחס לכל תיק חקירה בנפרד.

המשיבה פירטה בתגובתה בכתב שלוש חקירות שנחקרו על ידי המשטרה בעקבות דו"ח מבקר המדינה: פל"א 468505/10 למען ירושלים, פל"א 446842/10 בעניין הרוקח הראשי של הקופה ג'ורג' שריקי, פל"א 236304/11 בעניין ד"ר אלכס פישר. המשיבה הבהירה כי החקירה האחרונה נגזרה על ידי המשטרה ואין ברשותה חומרים מהחקירה. לגבי שתי החקירות האחרות, ציינה המשיבה כי אינן קשורות מבחינת החשדות והתכנים לנושאים המפורטים בכתב האישום שלפניי, והדגישה כי ב"כ המבקש לא הצביע על הזיקה של פרשות אלה לכתב האישום. מבלי למעט מעמדתה זו הוצהר כי למען הייעול הועמדו לעיון ב"כ המבקש כל ההודעות בשתי החקירות הנוספות.

המשיבה ציינה כי במהלך ניהול החקירה נפתחה חקירה נוספת בקשר למתן ולקיחת שוחד על ידי חוקרי מע"מ שמסרו מידע מהחקירה, והוגשו כתבי אישום המצויים בשלבים שונים של בירור והכרעה. כמו כן נחקרה פרשה של עזרה לאחר מצד אחד הנאשמים להעלים הכנסות מהקופה שהובילה להגשת כתב אישום נגדו. המשיבה הדגישה כי שתי החקירות הללו אינן רלבנטיות לכתב האישום שלפניי.

לאור העמדות החזיתיות של הצדדים נדרשת בשלב הראשון הכרעה אם מדובר בפרשה אחת או בחקירות נפרדות,

כשלהכרעה זו השלכה גם על הסוגיות הנוספות.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ובהתחשב בתיקי החקירה הנפרדים שנפתחו, בחקירות העצמאיות שנוהלו לפי המוצהר, בנושאים השונים שנחקרו, כמו גם במעורבים השונים בתיקי החקירות העיקריים, ובהתחשב במסקנות הנפרדות ביחס לכל תיק חקירה, הגעתי למסקנה שאין מדובר בתיק חקירה כולל אחד, אלא בחקירות נפרדות, כך שיש להתייחס לחומרים שמתבקשים כאל חומרים שנאספו בתיקים אחרים.

ההכרעה אם לראות בחומרים מתיקים אחרים כחומרי חקירה, נבחנת בהתאם לנסיבותיו של כל תיק. מלאכת המיון והסיווג, גם ביחס לתיקים אחרים, מוטלת בראש ובראשונה על התביעה, כשחזקה על רשויות התביעה כי יעשו מלאכתן בהתאם להוראות הדין ויבחנו את החומרים גם במשקפי טענות ההגנה, ו"אם נוכח התובע, כי תיק חקירה מסוג זה, בשל תוכנו ובשל מהותו או בשל נסיבות מיוחדות הקשורות בו, בכל זאת עשוי להיות בעל משמעות של ממש לשם קביעת מהימנותו של העד או לשם מתן הכרעה צודקת בנושא אחר המתעורר במשפט, כי אז מחובתו של התובע לפעול למען הבא את המידע הדרוש לידיעת הסניגוריה" (בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, בש"פ 5425/01 אל חאק נ' מדינת ישראל).

בגדר חומרים שעשויים להחשב רלבנטיים, לרבות מתוך חומרים המצויים בתיקים אחרים, נכללים סוגים שונים של חומרים שנועדו לתכליות שונות, ובהתאמה זיקתם ונגיעתם להליך היא בדרגה שונה, כפי שצוין ביהמ"ש:

"ניתן אולי להבחין באופן גס, בין שני סוגים של "חומר חקירה". האחד הוא "הגרעין הקשה" של הראיות שנגבו ונאספו המתייחסות במישרין לעבירה או לעבירות הנדונות ולנאשם הנדון. אין מי שיחלוק שחומר חקירה זה חייבת התביעה להעמיד לעיונו של הסניגור. הסוג האחר הוא ראיות "פריפריות", שאינן מתייחסות במישרים למעשים המיוחסים לנאשם, אלא לאנשים אחרים ולמעשים אחרים, ושמטוכם מבקש הסניגור לדלות חומר כדי לקרקע מהימנותן של הראיות הישירות. כך הוא בעניין שלפנינו. הסניגור מבקש "חומר חקירה" שכל כולו מתמקד לא בנאשם, אלא בעד המדינה המעיד נגד הנאשם, במגמה לערער את מהימנותו" (בש"פ 3222/96 אעמס נ' מדינת ישראל).

אבחנה זו בין הגרעין הקשה של הראיות לבין ראיות שאינן מתייחסות במישרין למעשי העבירה, מתעוררת גם כשהעותר הוא לעיין בחומרים מתיקי חקירה אחרים, ויש לבחון בהקשרה מהי התכלית לשמה מתבקשים החומרים ולקבוע אם קיימת זיקה בין החומרים שמתבקשים לבין כתב האישום שלפניי.

ב"כ המבקש הזכיר שלוש תכליות.

הראשונה, נוגעת לקיומן של ראיות ישירות בקשר למודעות בכירי הקופה לארועי כתב האישום. מובן שאילו היה ב"כ המבקש מבסס טענה שקיימות ראיות מסוג זה בתיקי החקירה האחרים, הרי שלאור העובדה שמדובר בראיות בעלות זיקה ישירה וברורה להליך שלפניי, היה מקום למסקנה שיש להעמיד את החומרים מאותם תיקי חקירה במלואם לעיונו, ועשויה הייתה להיות לכך השלכה גם על החובה להעמיד לעיונו רשימת חומר שנאסף בתיקים האחרים במקרה כזה.

אלא שטענה שכזאת לא בוססה וספק אם נטענה. בהקשר זה יצוין כי המשיבה העמידה לעיון ב"כ המבקש את ההודעות משני תיקי החקירה העיקריים, כך שיש ברשותו את ליבת החומר בשני תיקי החקירה הללו. בנסיבות אלה כשב"כ המבקש אינו מפרט את הבסיס לטענתו לפיה ימצאו בחקירות האחרות ראיות המלמדות על מודעות בכירי הקופה למצגי השווא והמרמה בכתב האישום, דומה כי מדובר בטענה מרחיקת לכת המהווה תקווה גרידא, במסגרת "מסע דייג", ואין הצדקה לעיון בחומרים הנוספים בהקשרה של תכלית זו.

התכלית השניה קשורה לטענת ב"כ המבקש כי באמצעות החומרים הנוספים הוא עתיד להדוף באופן כללי טענה לפיה בכירי הקופה רומו. בשונה מהטענה הקודמת, החומרים הנוספים דרושים לב"כ המבקש לצורך תקיפת מהימנות עדי התביעה, בכירי הקופה, וקעקוע טענתם שלא ידעו ורומו. ההלכות הנוגעות להעמדת נתונים על עדים וחומרים מתיקים אחרים למטרת תקיפת מהימנות של עדי תביעה ידועות ומוכרות, ומבלי שארחיב בעניין זה אני מפנה לאבחנה בין תיקים שהניבו הליך משפטי לבין תיקים סגורים ולכללי סופיות הדיון. איני רואה צורך להוסיף מעבר לכך, לאור העובדה שבשני תיקי החקירה העיקריים מצאה המשיבה לנכון להעמיד את ליבת החומרים, כלל ההודעות, לעיון, כך שהוענקו לב"כ המבקש הכלים לתקיפת מהימנות העדים, אם וככל שיש בחומרים מתוך התיקים האחרים כדי לסייע לו בכך. ב"כ המבקש מצידו לא הצביע על כל טעמים שהם שיצדיקו העמדת חומרים נוספים לצורך תכלית של תקיפת מהימנות עדים, ולפיכך אין מקום להעמיד לעיון חומרים נוספים מהתיקים האחרים. למען הסר ספק, אציין כי בנסיבות המתוארות, כשמדובר בעיון בתיקים אחרים לתכלית של ערעור מהימנות, אין מקום לראות בכלל החומרים מהתיקים האחרים כחומרי חקירה בהקשרו של כתב האישום שלפניי, ואין לחייב את המשיבה להעמיד לעיון רשימת חומר שנאסף ביחס לאותם תיקים, ולמשיבה עומדת חזקת תקינות פעולתה גם ביחס להצהרתה כי העמידה לעיון את ההודעות באותם תיקים.

התכלית השלישית לה טוען ב"כ המבקש נועדה לקידום טענות של אכיפה בררנית. טענות אלה של אכיפה בררנית אינן נוגעות לעובדות ולמעשים המיוחסים לנאשמים, והן חיצוניות לאותם מעשים. עם זאת, לאור אופי הטענות הכירה ההלכה הפסוקה באפשרות להרחיב במקרים המתאימים את היקף המונח חומר חקירה, כך שיכלול את חומרי הגלם הדרושים לביסוס טענה ממין זה. לאחר שבחנתי את הבקשה ואת מעגל הקרבה בין החומר המבוקש לבין נתוני כתב האישום, הגעתי למסקנה כי אין מקום להעמדת חומרים נוספים לצורך תכלית זו. ודוק, ב"כ המבקש אינו מבקש באמצעות החומרים הנוספים שהוא עותר לקבל לבסס טענות לאכיפה בררנית ביחס לארועי כתב האישום בהשוואה בין המבקש לבין חשודים אחרים שנגדם לא הוגש לבסוף כתב אישום ביחס לארועים אלה, שכן החומרים הנוגעים לחשודים אלה מצויים ברשותו והועמדו לעיון במסגרת תיק החקירה, כפי שהוצהר בתגובת המשיבה. החומרים מתוך החקירות הנוספות, אם כך, נועדו לבסס טענות שחקירות אחרות, שלא בנושא כתב האישום, ביחס לחשודים אחרים, חקירות שנערכו בתיקי חקירה אחרים, הן בעלות דמיון מבחינת תוכן החקירות ומעמד המעורבים, על פי הקריטריונים שנקבעו בהלכה הפסוקה, עד כי ניתן יהיה לטעון שננקט יחס שונה כלפי דומים מטעמים לא ענייניים ולבסס אכיפה בררנית וטענות לפגיעה בהוגנות ההליך נגד המבקש.

בהתחשב בחומרים שמצויים ברשות ב"כ המבקש בהקשרה של טענת אכיפה בררנית בקשר לחקירה נושא כתב האישום, ובהתחשב בכך שהועמדו לעיון כלל ההודעות בשני התיקים העיקריים האחרים, היינו ליבת חומר הגלם מצויה ברשותו, ומכיוון שהוא יוכל לברר מול העדים הנוגעים בדבר את מידת הדמיון בין ארועי כתב האישום לבין הארועים האחרים, הגעתי למסקנה כי די בחומרים שמצויים ברשות ב"כ המבקש, ואין מקום להגדיר את כלל החומרים מתוך תיקי

החקירה האחרים כחומרי חקירה לצורך קידום טענה של אכיפה בררנית.

סיכומו של דבר, אין מקום להעמדת תיקי החקירה האחרים ו/או חומרים נוספים מתוך התיקים האחרים לעיון ב"כ המבקש, וממילא לא נדרשת המשיבה להעמיד לעיונו רשימת חומר שנאסף באותם תיקים.

מבלי למעט מן האמור, למניעת אי בהירות אני מורה למשיבה לערוך רשימה של כל ההודעות שהעמידה לעיון במסגרת שני תיקי החקירה האחרים כדי לאפשר לב"כ המבקש לבדוק ולוודא שכל החומר ברשותו.

רשימות ופרטים ביחס לחשודים ולמעורבים

ב"כ המבקש עותר שהמשיבה תכין עבורו שלוש רשימות, ובהן נתונים לפי חלוקה שפירט, כשבהכללה נדרשת המשיבה לפרט ביחס לחשודים או גורמים שנזכרו בדו"ח מבקר המדינה, מה הייתה תוצאת הטיפול או אי הטיפול בחשדות הקשורים אליהם, מה היו עילות הסגירה או אם התקבלה החלטה על אי פתיחה בחקירה, מה היו נימוקי ההחלטות, מי הגורמים המחליטים ותאריך ההחלטות.

קיימים מצבים בהם נדרשים גורמי התביעה לספק נתונים שנמצאו רלבנטיים, כשאופן מסירת המידע מחייב אותם לערוך מסמך מרכז יש מאין. עם זאת, הדרישה מגורמי התביעה ליצור מסמכים אינה שגרתית, ובהקשר זה אני מפנה לדוגמא לדברי ביהמ"ש בבש"פ 6871/16 דיסי נ' מדינת ישראל, כי:

"יצירת המסמכים שמבקש העורר במקרה דנא אינה בעלת זיקה ישירה לאישום, והיא מרחיבה יתר על המידה את גבולותיו של המושג חומר חקירה (ראו והשוו עניין פלוני, בפסקאות 16-17). לא כל טענת הגנה שהנאשם מעוניין להוכיח מטילה, מניה וביה, חובה על התביעה לספק לנאשם את הראיות להוכחתה, בוודאי לא טענה שאינה מתייחסת ישירות לרכיב מרכיבי כתב האישום".

על מנת להכריע אם יש מקום לחייב את המשיבה בתיק שלפני לערוך רשימות מרכזות וכן למסור את כל הנתונים שהתבקשו, יש לבחון באופן מדוקדק מהם הנתונים שהתבקשו, ולקבוע אם החומר הגולמי מצוי ברשות המבקש אם לאו, וככל שמדובר בנתונים שאינם מצויים ברשות המבקש אם יש הצדקה או אף חובה למסרם.

הרשימה הראשונה כוללת את כל מי שנחקר באזהרה בתיק החקירה נושא כתב האישום ולא הוגש נגדו כתב אישום. ב"כ המבקש עותר שהמשיבה תערוך רשימה מרכזת, וכן תמסור לו את עילת הסגירה, מיהות הגורם שהחליט על סגירת התיק ותאריך הסגירה. בתגובה בכתב ובדיון הבהירו ב"כ המשיבה כי כל המידע ביחס לרשימת אותם חשודים מצוי בחומר שהועמד לעיון ב"כ המבקש, וטענו כי אין לחייבם בעריכת רשימה שמית מרכזת. לעניין עילת הסגירה, צוין כי עילות הסגירה ביחס לחשודים שב"כ המבקש ציין שהוא טוען לגביהם טענות לאכיפה בררנית נמסרו לב"כ המבקש, ולא הוצגו על ידו טעמים המצדיקים מסירת נתונים ביחס לחשודים אחרים. לעניין הגורם שקיבל את ההחלטות, הובהר כי מדובר בגורמים האמונים על סגירת התיקים אצל המשיבה ולא בגורמי חקירה. אשר לנימוקי הסגירה נטען שמדובר בתרשומות פנימיות.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בכתב ובדיון, הגעתי למסקנה כי לא קיימת הצדקה לחייב את המשיבה לערוך עבור ב"כ המבקש רשימות שמיות מרכזות אשר באפשרותו לערוך על בסיס כל חומר הגלם שברשותו. לעניין פירוט עילות הסגירה, עמדתה של המשיבה לפיה נמסרו עילות הסגירה ביחס לכל מי שקשור לטענות לאכיפה בררנית, היא סבירה, ולמקרא הבקשה דומה שהיא מתיישבת עם תכלית הבקשה. מבלי למעט מן האמור, ככל שב"כ המבקש יבקש לקבל מידע ביחס לחשודים קונקרטיים נוספים, בין אם עסקינן בעדי תביעה מרכזיים ובין אם טענתו לאכיפה בררנית מתפרשת גם על אותם גורמים נוספים, טוב תעשה המשיבה אם תביא לידיעתו את עילות הסגירה גם ביחס לגורמים הנוספים, כשבמידת הצורך יוכל ב"כ המבקש לחזור ולפנות לביהמ"ש בעניין זה. לעניין מיהות הגורם שקיבל את ההחלטה מדובר בגורמים האחראים מטעם המשיבה ואין צורך בפרטים נוספים. לעניין נימוקי הסגירה, מקובלת עליי עמדת המשיבה כי מדובר בתרשומות פנימיות שאין חובה להעמידן, כשחומר הגלם מצוי בידיעת ב"כ המבקש וככל שיבקש לתקוף את סבירות ההחלטות יוכל לעשות זאת על סמך חקירת הגורמים הרלבנטיים וחומר הגלם (בש"פ 4357/05 אבו חטאב נ' מדינת ישראל, בש"פ 10283/09 לדר נ' מדינת ישראל, בג"צ 366/12 התצ"ר נ' ביה"ד הצבאי לערעורים, ת.פ. (י-ם) 426/09 זקן נ' מדינת ישראל).

הרשימה הנוספת שהתבקשה קשורה למי שנחקרו באזהרה בתיקים האחרים. גם בהקשר זה לאור העובדה שהוצהר כי עומדות לעיון כל ההודעות בתיקי החקירה האחרים, ולאור הנחייתי כי המשיבה תעביר רשימה של כל ההודעות, הרי שבאפשרות ב"כ המבקש לערוך רשימה שמית מתוך החומר שהועמד לעיונו, ואין הצדקה לחייב את המשיבה להכין את הרשימה עבורו. לעניין עילות הסגירה, ב"כ המבקש רשאי לפנות למשיבה ולבקש את עילת הסגירה ביחס לגורמים לגביהם הוא טוען טענות של אכיפה בררנית, וביחס לאותם גורמים טוב תעשה המשיבה אם תמסור לסנגור את עילות הסגירה, כפי שמסרה ביחס לגורמים הרלבנטיים בתיק החקירה נושא כתב האישום. גם בעניין זה יוכל ב"כ המבקש במידת הצורך לפנות לביהמ"ש אם המשיבה לא תענה לפנייתו.

הרשימה האחרונה היא של מי שלא נחקר כלל למרות שמבקר המדינה פנה בהקשרו ליועהמ"ש. היות שמטעוני ב"כ המבקש עולה כי יש בידיעתו את הנתונים על אודות פניית מבקר המדינה ליועהמ"ש והנושאים והמעורבים שהמליץ לחקור, והיות שב"כ המבקש אף מודע לחקירות שהתנהלו בפועל, הרי שלא ברור לביהמ"ש אילו נתונים חסרים לב"כ המבקש, כדי לגבש רשימה של נושאים וגורמים מעורבים שלא נחקרו כלל ולחקור את גורמי החקירה ביחס אליהם. בהקשר זה אציין כי המשיבה הצהירה שלא ליוותה את החקירה, ולא הועברו אליה ואין בידיה חומרים ביחס לנושאים שלגביהם התקבלה החלטה שלא לפתוח בחקירה. בנסיבות המתוארות לא ברור הבסיס לחיוב המשיבה לערוך רשימה יש מאין ולהשוות בין הנתונים השונים, כשהחומרים כלל אינם ברשותה, ואיני נעתרת לבקשה.

מסמכים שהוגדרו כתרשומות פנימיות

במסגרת הבקשה השניה התבקש עיון במסמכים שונים מתוך רשימת החומר שנאסף שהוגדרו כתרשומות פנימיות על ידי המשיבה. לאחר הדיון, בהנחיית ביהמ"ש פנה ב"כ המבקש למשיבה ופירט את המסמכים הקונקרטיים שהוא מבקש לקבל, והמשיבה מסרה כי העמידה לעיון מסמך אחד מבין שמונה ולגבי היתר עמדתה היא כי מדובר בתרשומות פנימיות. למען שלמות התמונה יובהר כי המשיבה הבהירה שחומרים הקשורים לתעודת החיסיון, אליהם התייחס ב"כ המבקש, הועברו זה מכבר לעיונו. כמו כן ככל שב"כ המבקש חזר וביקש במסגרת בקשה זו חלק מהחומרים שבמחלוקת נושא הבקשה הראשונה לעיל, הרי שלאור החלטתי, אין צורך במסגרת הבקשה השניה לחזור ולדון באותם חומרים.

ההלכות לעניין תרשומות פנימיות ידועות, ודי שאפנה לבש"פ 7553/10 בר אושר נגד מדינת ישראל, בו הובהר:

"בפסיקה נקבע עוד כי המונח "תרשומת פנימית" כולל סוגי מסמכים וראיות שונים ואין מדובר בהכרח ברשימה סגורה. האבחנה העיקרית שיש לערוך כאשר מתעוררת שאלה מסוג זה שלפנינו היא האם מדובר בראיות עצמאיות שהושגו בדרך כזו או אחרת במסגרת חקירת המשטרה, או שמא מדובר בסיכומים ותרשומות פנימיים של גורמי החקירה והתביעה, שיש בהם ניתוח או הסקת מסקנות על בסיס חומר הראיות הגולמי". (וראו גם: 3071/11 בן שטרית נגד מדינת ישראל, בש"פ 2270/06 אל עילאווי נגד מדינת ישראל, בש"פ 6552/02 אליהו נגד מדינת ישראל, בג"צ 1689/02 נמרודי נגד היועמ"ש).

וכן לבש"פ 948/16 מדינת ישראל נ' פלוני שחזר על ההלכה:

"פסיקת בית משפט זה הכירה בכך שתרשומות כאלה בתיק החקירה ובתיק המשטרה הן ככלל בגדר תרשומת פנימית שנועדה לסייע לפרקליט להכין ולעבד את חומר הראיות המצוי בידי, והן אינן מסווגות כחומר חקירה שלגביו עומדת לנאשם זכות עיון. כך, כל עוד תרשומות אלה אינן מכילות מידע עובדתי חדש ומהותי בנוגע לאישום שלא עלה מגרסת העד במשטרה, שאז יועבר פרט זה לעיון הנאשם".

עיינתי במסמכים שבמחלוקת.

המסמכים המסומנים: לג' מיום 10.1.10, נג' מיום 14.9.10, מסמך מיום 16.2.15 וכן צרופה למסמך לד', הם מסמכים פנימיים ואין להעמידם לעיון.

לגבי יתר המסמכים שהועמדו לעיוני, נדרשות הבהרות, ולפיכך ההחלטה בעניינם תנתן לאחר שיתקיים דיון במעמד צד אחד בנוכחות המשיבה במהלך אחד מימי הדיונים הקרובים.

פרוטוקול הדיון בעניין כינרת גיא רון

ב"כ המבקש טען כי בהתחשב בעובדה שהדיון בעניינה של כינרת גיא רון נערך בפניי, לא יתכן שביהמ"ש נחשף לחומרים כולם ואילו ההגנה לא נחשפה אליהם משום שחלק מהפרוטוקול חסוי, ומדובר במצב לא ראוי. בדיון שנערך הובהר לב"כ המבקש שמדובר בחסיון על נושאים בצנעת הפרט.

אין מחלוקת שככלל החומרים הקשורים לעניינה של כינרת גיא רון הם רלבנטיים, לאור מעורבותה בפרשה ורישומה כעדת תביעה. עם זאת, אין בעצם הרלבנטיות של התיק האחר כדי לאפשר חשיפה מתוכו ללא מגבלות, של חומר שהדיון לגביו התנהל בדלתיים סגורות וניתן בהקשרו צו איסור פרסום.

ככל שב"כ המבקש עומד בנסיבות אלה על רצונו לעיין בפרוטוקול המלא, עליו לפנות בבקשה מתאימה לביהמ"ש השלום להסרת החיסיון, שייתן את החלטתו לאחר קבלת עמדות כל הגורמים הרלבנטיים. לא למותר לציין, כי העובדה

שדנתי בעניינה של כינרת גיא רון בביהמ"ש השלום, אינה מאפשרת "קיצור דרך" וקבלת החלטה בכובעי הנוכחי בקשר לתיק אחר.

סוף דבר

סיכומי של דבר, למעט ההנחיות שניתנו למשיבה לאורך ההחלטה, וזולת אותם מסמכים שטרם ניתנה החלטה אם הם מהווים תרשומות פנימיות, העתירות לעיון בחומרי חקירה ביתר מרכיביהן, נדחות.

ההחלטה תשלח למאשימה ולב"כ נאשם 2.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.